

forebygge udstødningen. Vi har faktisk megen dokumentation for, at den rent faktisk også hjælper, og jeg synes, det simpelt hen er så indlysende, at jeg næsten ikke fatter, der er nogen, som ikke er enige i, at det at lade folk gå for sig selv og være overladt til sig selv med en månedlig check næsten er den sikreste vej til udstødning og mere sammensatte sociale problemer.

Jeg vil slutte af med at tilslutte mig hr. Fleming Kofod-Svendsens syn på det frivillige sociale arbejde som et meget vigtigt bidrag til at mindske marginalisering. Egentlig vil jeg sige, at det skal ses som en mindre del af en større sammenhæng. Det drejer sig om, at hvis vi vil gøre noget ved disse problemer, er det vores fælles ansvar som borgere – både på arbejdspladserne, i boligområderne og i fritidsklubberne. Jo bedre vi bliver i stand til at tackle de menneskelige problemer, vi møder, og give de mennesker en håndsrækning – sørge for at de bliver trukket ind og kommer med i de fællesskaber, der er i hverdagen, og bidrage til at få genetableret nogle af de netværk, der er gået tabt – desto færre udstødningsproblemer vil vi få, og desto mindre vil der være behov for offentlige løsninger af den ene eller anden slags.

Jeg synes, det er vigtigt, at vi også sender det signal fra debatten her i dag, at det er altså ikke kun et anliggende for politikere. Det er faktisk et anliggende for hele befolkningen.

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil godt takke for debatten.

Det er jo rigtigt, at debatten nogle gange har været i centrum af problemerne og nogle gange helt i yderkanten, mest iøjnefaldende vel i Fremskridtspartiets indlæg. Jeg har endnu ikke oplevet her i Folketinget – og jeg har trods alt snart siddet her i 4 år – at Fremskridtspartiet ikke har formået at gøre en hvilken som helst debat til en indkomstskattedebat.

Jeg mener i virkeligheden, at Fremskridtspartiet er i stand til ligesom i middelalderen, hvor man tilskrev Fanden stort set alt ondt, at tilskrive det nuværende skattesystem alt ondt. Det var uretfærdigt i middelalderen, det er lige så uretfærdigt i dag, og jeg synes egentlig, det er lidt ærgerligt – også fordi det altid giver en sikker mulighed for, at en i øvrigt relevant debat kører af sporet, hvis man hver gang tager et andet tema ind.

Jeg skal sige til Socialdemokratiet og De Radikale, at jeg ikke synes, man nåede ind til

essensen af ulighedsdebatten i hverken Socialdemokratiets eller De Radikales indlæg. Jeg antager, at både Socialdemokratiet og De Radikale har bøjet sig for den dokumentation, der ligger i rapporten fra Socialforskningsinstituttet og Danmarks Statistik, nemlig at den klassiske økonomiske ulighed, forstået som indkomstulighed og formueulighed, er stigende. Men det må dog være et problem, når man har et regeringsgrundlag, der har som sit mål at skabe større lighed.

Jeg forstår ikke, at man i en debat som den i dag ikke i højere grad er villig til at forholde sig til det paradoks, at mens man har et regeringsgrundlag, der siger større lighed, har vi en faktisk situation, der siger større økonomisk ulighed. Det har noget at gøre med diskussionen om lavindkomstgrupperne, det har at gøre med dem på den lave førtidspension, dem der kun har folkepensionen, og dem der har den lave bistandshjælp. De lever i dag et liv i materiel fattigdom. De har ikke råd til de ting, de øvrige grupper i samfundet har råd til med hensyn til bolig, børn og oplevelser, og det skuffer mig, at regeringspartierne ikke i højere grad vil forholde sig til det paradoks, når jeg tænker på indholdet af regeringsgrundlaget.

Til Venstre vil jeg bare sige, at jeg synes ikke, der var meget, der var bare i nærheden af virkeligheden i Venstres bidrag til dagens debat. Der var nogle ideologiske udmalinger om privatisering som vejen til de store lyksaligheder; men det har vi jo hørt før fra Venstre, og det er altså svært at diskutere med helt nyreligiøst orienterede mennesker.

Jeg synes, De Konservative kom med en interessant udmelding, nemlig om den ønskelige ulighed, som jeg tror, hr. Jens Heimbürger karakteriserede det: Det er ønskeligt med et samfund, der har en vis ulighed. Som hr. Heimbürger illustrerede det, kan de forreste så være med til at trække de bageste med. Det savner jeg altså empirisk belæg for. Jeg savner det empiriske belæg for, at i lande, der har opgivet lighedsidealet og har bevæget sig mod større ulighed, er de dårligst stillede kommet med. Må jeg spørge hr. Heimbürger: Er det England under Thatcher? Er det England under Major? Det er det vel næppe. Her blev underklassen jo for alvor koblet af i udviklingen, og det tror jeg altså også ville ske i Danmark.

Til Det Radikale Venstre skal jeg sige, at jeg synes, det var lidt skuffende, når man i valgkampen har lyttet til de radikale udmeldinger